

НА ЛОРА.

Душата ми е стонъ. Душата ми е зовъ.
Защото азъ съмъ птица устрѣлена:
На смъртъ е моята душа ранена,
На смъртъ ранена отъ любовъ...

Душата ми е стонъ. Душата ми е зовъ.
Кажете ми що значатъ срѣща и разлѣжка?
И ето азъ ви думамъ: има адъ и мѣка —
И въ мѣката любовъ!

Миражитъ сж близо, — пѣтя е далекъ.
Очудено засмѣна жизнерадостъ
На невѣдѣние и алчна младостъ.
На знойна плѣтъ и призракъ лекъ....

Миражитъ сж близо, — пѣтя е далекъ:
Защото тя стои въ сияние прѣдъ мене,
Стои, ала не чуе, кой зове и стене, —
Тя — плѣтъ и призракъ лекъ!

Драгалевски мѣнастиръ, августъ, 1906.

П. К. Яворовъ.

